

προστυχόν, και μόνον τὸ χάος ἔμεινεν ὄρθιον και σταθερόν. Ἡ κοινωνικὴ ἡμῶν κατάστασις ἀναπαριστᾷ τὸν ἐγκέφαλον τοῦ ἡμετέρου πρωθυπουργοῦ· ὁ τραγέλαφος εἶνε ὁ ἀληθὴς αὐτῆς χρχακτηρισμός· ἀλλ' ἔνοχον μὴ ζητεῖτε· ἔνοχος εἶνε μόνον ἡ μωρία ἢ φανταζομένη ἑαυτὴν σοφία.

Κ. Ἱεροκλῆς

ΧΡΟΝΙΚΑ

Δημοσιεύομεν νέαν πάλιν διατριβὴν τοῦ βουλευτοῦ Ἀττικῆς κ. Ν. Λεβίδου περὶ τοῦ γνωστοῦ ἐπεισοδίου του μετὰ τοῦ κ. Φιλιμόνου, ἀν και μετὰ λύπης βλέπομεν ὅτι ὁ ἀγὼν ἐκτραχύνεται. Οὐχ ἦσαν δὲν εἴμεθα τῆς γνώμης ὅτι ὁ τύπος πρέπει νὰ μεταβάλληται εἰς τυραννίδα, ἐπιτρέπουσαν μὲν νὰ ὑβρίζη, μὴ ἐπιτρέπουσαν δὲ νὰ ἀπολογῶνται οἱ ὑβριζόμενοι. Κάμομεν δὲ και τὴν ἐξῆς παρατήρησιν: ἀπαιτεῖτο πολὺς ἐβραϊσμός διὰ νὰ ἐκληφθῆ τὸ προσωπικώτατον αὐτὸ ζήτημα μετὰξὺ δύο συμπολιτῶν μας ὡς ἀγὼν συσώμου τῆς δημοσιογραφίας· νὰ προῦσι δὲ τινες μέχρι και τοῦ νὰ ζητήσωσι δημοσιογραφικὸν συνασπισμόν, διότι κινδυνεύει ὁ τύπος ὅλος νὰ καταποντισθῆ αὐτανδρὸς ὑπὸ τοῦ κ. Λεβίδου. Ὡ! Ἀβδρα! ὦ ἀβδρῆται!

Ἡ Ἀλωσις τῆς Τροπολιτζᾶς. Τοιοῦτον φέρει τίτλον τὸ δρᾶμα, ὅπερ αὔριον Πέμπτην παρασταθῆσεται ἐν τῷ Παραδείσῳ ὑπὸ τοῦ δραματικοῦ θιάσου *Μεράνδρου*. Ὁ τίτλος τοῦ δράματος ἀαδίδει πᾶσαν τὴν λάμψιν ἐνός τῶν ἐνδοξοτέρων γεγονότων τοῦ μεγάλου Ἀγῶνός μας. Ἐγράφη δὲ τὸ ἔργον ὑπὸ τοῦ πρὸ ὀκταετίας περίπου ἀποθανόντος μόλις εἰκοσιοκταετοῦς Γιαννοῦκου Μαυρομιχάλη ἐκ τῆς διαπρεποῦς ἐπὶ ἡρωϊσμῷ και καλλονῇ οἰκογενείας, μετ' ἀγάπης καλλιεργούντος τὴν ποίησιν, γνωστοῦ δὲ και ὡς ποιητοῦ τοῦ *Κοριολάου*. Ὡστε τριπλοῦν ἐνδιαφέρουν ὑπὲρ ἐνδόξου σελίδος τῆς ἱστορίας μας, ποιητοῦ, ἀώρου ἐσεσθέντος, και ἐπὶ πλέον Μαυρομιχάλη, ὁφείλει νὰ σύρη αὔριον τὸ ἔσπερας πολυπληθὲς τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν εἰς τὸν Παράδεισον. Πιστεύομεν δὲ ὅτι και ὁ θιάσος θὰ καταβάλῃ πᾶσαν ἐπιμέλειαν περὶ τῆς ὅσον ἔνεστι εὐπροσωποτέρας διδασκαλίας τοῦ δράματος, διότι φεῦ! τόσο ἐζητησθη παρ' ἡμῖν, και ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἀκόμη, τὸ γόητρον τῆς φουστανέλας...

Νὰ ἰδῆτε τὸ νερόν τοῦ Πειραιῶς. Λάσπη κόκκινη ἐν ὑγρᾷ καταστάσει, δυναμένη νὰ χρυσιμεύσῃ και ὡς σάλτσα ντομάτας. Ὁ Πειραιεύς ὅλος ἦτο χθὲς ἐπανεστατημένος. Αἰπτωχαὶ ἐργάτιδες τῶν ἐργαστηρίων ἐζήτουν ὡς διψῶσαι ἔλαφοι νερό και νερό! Ὁ πτωχὸς κόσμος ἐκραύγαζε κατὰ τῶν μεγάλων. Μερικὰ βαρέλια ὕδατος διαυγοῦς ἦσαν μόνον διὰ τοὺς ἔχοντας νὰ πληρώσουν. Εἶδομεν και μερικὸς τοῦ μηχανικοῦ στρατιώτα; ἐπίτηδες διὰ ταξείδιον ἀποροῦντας με τί νὰ γεμίσουν τὰ παγοῦριά των; Μὲ αὐτὸ τὸ κάτουρο; ἔλεγον με συμπάθειν. Τὴν νύκτα τὰ ξενοδοχεῖα ἦσαν χωρὶς νερό. Νὰ λοιπὸν διατί πρέπει νὰ ξαναεκλέγεται ὁ ἴδιος; δῆμαρχος, διότι ἔως ὅτου ἀναλάβῃ ὁ νέος τὰ καθήκοντά του, μπορεῖ νὰ καταδικάσῃ τοὺς συνδημότας του εἰς τὸν δι' ἀνυδρίας θάνατον.

Ἐμάθομεν ἐν Πειραιεῖ και ἐν νοστιμώτατον. Εἰς τὸν

γνωστὸν ἐπίσκοπον Ἀβέρκιον ἀπηγορεύθη νὰ ἱεουργῆ ἐν Ἀθήναις και ἐν Πειραιεῖ ὡς σιμωνιακῶ· δὲν τῷ ἀπαγορεύεται ὅμως νὰ ἱεουργῆ εἰς τὰ Μέγαρα, ὡς μὴ σιμωνιακός!! πῶς σὰς φαίνεται ἡ Γεωγραφία αὐτῆ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου; Και ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ ἱεουργοῦν ἐν Πειραιεῖ οἱ ἄγιοι Συνοϊκοὶ και λαμβάνουν γενναῖον τὸ κολύκορον!

Κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Προαστείου και Σταδίου οἰκοδομεῖ ὁ κ. Κωνσταντινίδης. Και ἄλλοτε, λαβὼν ἀφορμὴν ἐκ τῆς βροχῆς, ὁ κ. Βουλγαρις ἐζήτησεν ἐκ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν νὰ κατασκευασθῆ ὑπόνομος, και καταρρέουν ἐκεῖ τὰ ὕδατα· συνέστησε δὲ και εἰς τὸν κ. Κωνσταντινίδην νὰ μὴ συσσωρεύῃ ἐκεῖ πέτρας, ξύλα και ἄμμον και ἐμποδίζει τὰ ὕδατα νὰ ρεῦουν ἐντὸς τῆς ὑπονόμου, στρέφων αὐτὰ κατὰ τῆς αὐλῆς τοῦ κ. Βουλγαρέως, ὅχι ὀλίγας ζημίας ἐπιφέροντα. Και προχθὲς κατὰ τὸ διάστημα τῆς ραγδαίας βραχῆς, ἀν και παρεκλήθη νὰ μὴ ἐπαναληφθῆ τὸ κακὸν, ἐν τοσοῦτῳ διέταξε τοὺς ἐργάτας του και ἀνήγειραν τεῖχος ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς θύρας τοῦ κ. Βουλγαρέως, και οὕτω πέλαιος ἐσχηματίσθη ἐντὸς τῆς αὐλῆς τοῦ ἀνωτέρω Κυρίου, πλείστας ζημίας ἐπενεγκόν. Ἡ Ἀστυνομία τί κάμνει; ὁ κ. Δήμαρχος παραπέμπει τοὺς αἰτοῦντας εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆν ἐσωτερικῶν, ἀλλὰ τοῦτο ἀπὸ τῆς περίπου ὥρας εἶνε κλειστόν. Τὸ τμήμα τῶν Δημοσίων ἔργων πρέπει νὰ φροντίσῃ διὰ τὰς ὑπονόμους τῶν δημοσίων ὁδῶν, και ἡ Ἀστυνομία νὰ διατάξῃ τὸν κ. Κωνσταντινίδην νὰ συμμορφωθῆ πρὸς τὰς διατάξεις τῆς.

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΗΜΟΤ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ

Ὁ διὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως διαβάς ἐσχάτως νέος κ. Γ. Οἰκονομίδης, ὁ ἐπὶ ἐξαετίαν ὅλην σπουδάσας τὴν ἰατρικὴν ἐν Βασιλείᾳ τῆς Ἑλβετίας, ἐπισκεψάμενος κατὰ τὴν ἐνταῦθα βραχεῖαν διατριβὴν του τὸ ἡμέτερον δημοτικὸν νοσοκομεῖον, ἀπήθυνε πρὸς ἡμᾶς τὰς ἐπομένους παρατηρήσεις και ἐντυπώσεις:

Κύριε Συντάκτα τοῦ «Μη Χάνεσαι»,

Σπουδάζων ἐν Βασιλείᾳ τῆς Ἑλβετίας ἀνέγνων ποτὲ ἐν τινι φιλῶ τοῦ «Μη Χάνεσαι» περιγραφὴν τινὰ τοῦ ἐν Ἀθῆναις Δημοτικοῦ Νοσοκομείου. Ἐν ἐκείνῃ κατεστιγματίζετο διὰ μελανῶν χρωμάτων ὁ προκάτοχος τοῦ κ. Μαρὰτου ὡς μὴ παρέχων θρεπτικὴν και ἰκανὴν τροφὴν τοῖς ἀσθενέσι και ὡς ἀφίνων αὐτοῦς εἰς τὴν διάκρισιν τῶν νοσοκόμων· οὗτοι δὲ ὅχι μόνον δὲν ἐξετέλουν τὰ πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς καθήκοντα αὐτῶν, ἀλλὰ παρημέλουν και τὴν κάθαρσιν τῶν κλινῶν και τῶν δωματίων. Ἦτο βεβαίως τοῦτο μεγάλη ἀφιλοφροσύνη και ἦσαν πολὺ δίκαιαι αἱ παρατηρήσεις. Ἡ ἐκθεσις ἐκείνη, τοιαῦτα και ἄλλα πολλὰ περιέχουσα, δικαίως μοὶ ἔμεινεν ἔκτοτε πολὺ ζωηρὰ ἐν τῇ μνήμῃ μου, ἔλυπούμην δὲ σπουδαίως μανθάνων ὅτι ἡ προσφιλὴς τοῦ Ἑλληνισμοῦ πρωτεύουσα, ἡ ὅποια ὀφείλει νὰ ἦνε πρότυπον τι εἰς πάντα τὰ καλά, στερεῖται ἐνός ἀξιοπρεποῦς Νοσοκομείου κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐπιστήμης. Και ἐν καιρῷ τῶν σπουδῶν μου και ἐν καιρῷ τῆς ὑπηρεσίας μου ἐν τῷ μεγάλῳ Νοσοκομείῳ τῆς Βασιλείας ἐργασθεὶς ἐν διαφόροις τμήμασιν, ἐσχημάτισα τὴν προσήκουσαν ἰδέαν περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν πρέπει νὰ συντηρῆται Νοσοκομεῖον. Ἦλθ, ἐπανηκκάμπτων εἰς τὴν πατρίδα μου και διερχόμενος ἐν-